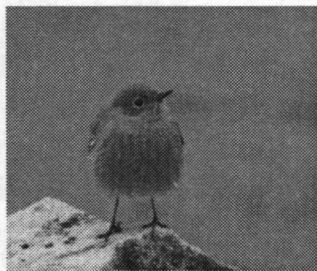

Mijn Tuinvogels

Carla van Lingen

Ik heb Rode Wouwen boven mijn tuin. Niet een, maar meer. Ook niet hier, maar daar: 1200 km pal naar het zuiden. Ze vliegen boven de kalkplateaus en de kloof waar het riviertje de Viaur zich doorheen wurmt. Koninklijke vogels zijn het, die in Frankrijk niet voor niets Milan Royal heten. Als de temperatuur in de ochtend stijgt laten ze zich van alle kanten goed observeren. Door de bijzondere plek krijg ik regelmatig kans om op de vogels neer te kijken. Langzaam rondjes draaiend stijgen ze uit de kloof omhoog en showen hun kastanjebruine schouders en rug. Hoger zwevend, gunnen ze me nog een blik op hun rossige buik en kenmerkende gevorkte staart.

Je kunt de klok er op gelijk zetten; tegen tien is het zo ver. Net als het ravenstel dat 's ochtends rond half tien van zuid naar noord langstrekt, om tegen borreltijd weer terug naar huis te keren. 'Krok-krok', zo klinkt het door de lucht, wat voor mij zoveel betekent als: "Staat de witte wijn al koud?" De Slechtvalk heeft zich waarschijnlijk meer stroomopwaarts teruggetrokken. Zijn duizelingwekkende duikvluchten heb ik dit voorjaar even gemist. Toch weet ik zeker dat hij in een van de verderop gelegen kalkrotsen broedt. Witte poepsproten markeren zijn nestplaats.

In en rond de tuin het meer gewone spul zoals Zwarte Roodstaart (zie foto) Fitis, Boomklever, Boomkruiper, de Vink met zijn Franse vinkenslag

die echt anders klinkt, het piepkleine Vuurgoudhaantje, Roodborst, Zanglijster, Middelste Bonte Specht, Groene Specht, Huiszwaluw, Gierzwaluw en Merel. Deze laatste heeft een heel aparte manier om zijn stembanden te testen. De eerste dagen trap ik er steevast in. Hij begint met de eerste tonen van de Wielewaal, dan laat hij een pauze in en hervat zijn lied met het gewone merelrepertoire.

Foto: Frans van Lier

De Wielewaal zit dit jaar vlakbij in de strook bos tussen ons en de burens. Samen met de Nachtegaal zorgt hij bijna dagelijks voor een concert. De Hop hoekt er onophoudelijk tussendoor, vergelijkbaar met m'n Hilversumse Tjiftjaf. Twintig jaar geleden tijdens een duistere excursie door Duin en Kruidberg onder leiding van Nico de Haan leerde ik dat de Nachtegaal een vogel is waarvoor je je bed uit of niet in moet gaan. In Frankrijk werd alles anders. Tijdens een van mijn eerste hardlooptochten door het extensief beheerde boerenland werd de nacht plotseling dag. Aan de grond genageld beluisterde ik klaterend nachtegalenzang op klaarlichte dag. Een oude Franse boer met pet in een Renault 4 dacht dat ik door vermoeidheid was overmand, maar toen ik hem op het indrukwekkende concert van de Nachtgalen wees trok hij z'n schouders op: "Mais oui, les Rossignols".

Niks *Nachtegaal*, hier in Frankrijk zingt hij de hele dag door. Ze zullen nog tot in de zomer hun zang laten horen. Alleen halen ze niet meer alles uit de kast. Hun repertoire wordt eenvoudiger; ze hoeven zich immers niet meer zo te laten gelden, want de voortplanting zit er op. Nu is het nog gewoon zingen voor de lol. Als ik terugkom in september zal ik ze missen. Geen Nachtgalen tijdens het wakker worden; geen Nachtgalen op de vaste plekken tijdens de looptochten.

In september wacht ons de grootste uil van Europa. Aan het begin van de avond klinkt vanuit een ondefinieerbare plek het onmiskenbare geluid van de Oehoe. Eerst nog van verre, maar langzaam komt hij dichterbij en krijgt hij antwoord ergens vanaf de andere oever. Ontroerend zacht voor zo'n grote vogel roept hij zijn eigen naam. Zijn donkere geluid draagt heel ver. Zit hij in de tuin? Of in de bocht bij de rivier? Vorig jaar tegen elven vloog hij heel laat over. Hij probeerde te landen in de top van een hoge spar vlakbij het terras. We hielden onze adem in. De spar boog meters door en Oehoe vloog verder. Alleen zijn geroep en afmeting heeft hem verraden.